

Huulipuna levittyy huulille kuin vesiväri aavistuksen kostealle paperille. Se odottaa hetken, mutta sitten se hivuttautuu ja täyttää huulten jokaisen juovan. Ei yhtään enempää eikä yhtään vähempää - näin on täydellistä. Puna on auringon viimeisten säteiden värinen - loistokas kuin supernova viimeisellä hetkellään. Se saa huulet näyttämään houkuttelevilta, kutsumaan luokseen ja janoamaan suudelmaa. Se luo kontrastia vaaleisiin kasvoihin ja sen jokainen jälki on kuin taiteilijan siveltimellä maalattu. Hentoja, harkittuja siveltimenvetoja, joita varten on tehty lukuisia toistaan upeampia luonnoksia ja joista vain paras ansaitsisi tulla aidoksi teokseksi. Ronja rakasti meikkaamista. Hän rakasti huultensa punaamista, kynsiensä lakkaamista ja poskipäidensä korostamista. Hän rakasti herätä aikaisin, jotta hän ehtisi ajoissa suoristaa hiuksensa, puuteroida nenänpäänsä ja laittaa ripsiväriä ennen kouluun menoa. Hän ei voinut koskaan astua ulos kotoa ennen kuin hän oli kaunistanut itsensä. Silkki laskeutuu kauniisti lapaluiden päälle. Se verhoaa jokaisen ruhjeen, mustelman ja arven - jäljet, jotka ovat elämän aiheuttamia. Arpi selässä on tullut puusta putoamisesta, arpi reidessä on tullut pyörällä kaatumisesta ja arpi kädessä on tullut kynsistä. Jokainen niistä on oma tarinansa ja jokainen on oma kipunsa, mutta jokainen niistä on jättänyt lähtemättömän jälkensä Ronjan elämään. Ilman arpea käsivarressa hän ei olisi koskaan oppinut, että veneessä ei kannata käyttää paukkuliivejä tai ilman arpea päänahassa hän ei olisi koskaan oppinut, että mereen ei kannata hypätä pää edellä. Kaikkea hän oli kokenut, mutta mitään hän ei ollut päivääkään katunut. Ronja oli pukeutut päälleensä kauneimman valkoisen silkkimekkonsa, jonka hän oli ostanut lomamatkalla Intiasta markkinoilta. Hän muistaa, että markkinoiden ahtailla kujilla kulki kanoja ja aliravittuja lemmiä ja että siellä haisi tunkkaiselta kuin autotallissa. Pienissä kojuissa oli currylla tuoksuvia naisia, jotka tarjosivat jokaiselle ohikulkijalle tuotteitaan ja ilmassa leijaili vastapaistetun naan-leivän tuoksu. Markkina-alue oli valaistu neonvärisin valoköysin, jotka olivat kietoutuneina puiden runkoihin ja kojujen katoksiin. Vanha mies soitti kitaraansa ja hyräili kenties isovanhemmiltaan opittuja sävelmiä. Ronja oli tänään laittautunut tavallista huolellisemmin. Hän menisi tänään ensimmäisen kerran elämässään treffeille, mikä oli sekä jännittävää että pelottavaa. Ronja mietti, olisiko hän riittävän kaunis tänään, olivatko hiukset nätisti ja kiilsivätkö hänen poskipäänsä. Hän oli panostanut tähän ensitapaamiseen kaikkensa ja hän toivoi tästä illasta ikimuistoista. Oli vielä viimeisen kerran aika katsoa peilistä ja lähteä kohti elokuvateatteria. Ronja oli valinnut, että he menisivät katsomaan uusinta James Bondia, koska hän uskoi poikien pitävän toimintaleffoista. Hän ei itse pitänyt kovin paljon tämän tyyppisistä elokuvista, mutta päätti uhrautua, jotta hän tekisi hyvän ensivaikutelman. Ronja ei halunnut olla tavallinen teinityttö, joka menee elokuvaan katsomaan ennalta-arvattavia amerikkalaisia draamaleffoja tai joka ostaisi samanlaisia vaatteita kuin ystävillään tai joka kävisi joka viikonloppu juomassa siideriä läheisen urheilustadionin katsomoiden alla. Ronjan puhelimeen tuli viesti. Siinä luki: "Sori ei pysty tänään."